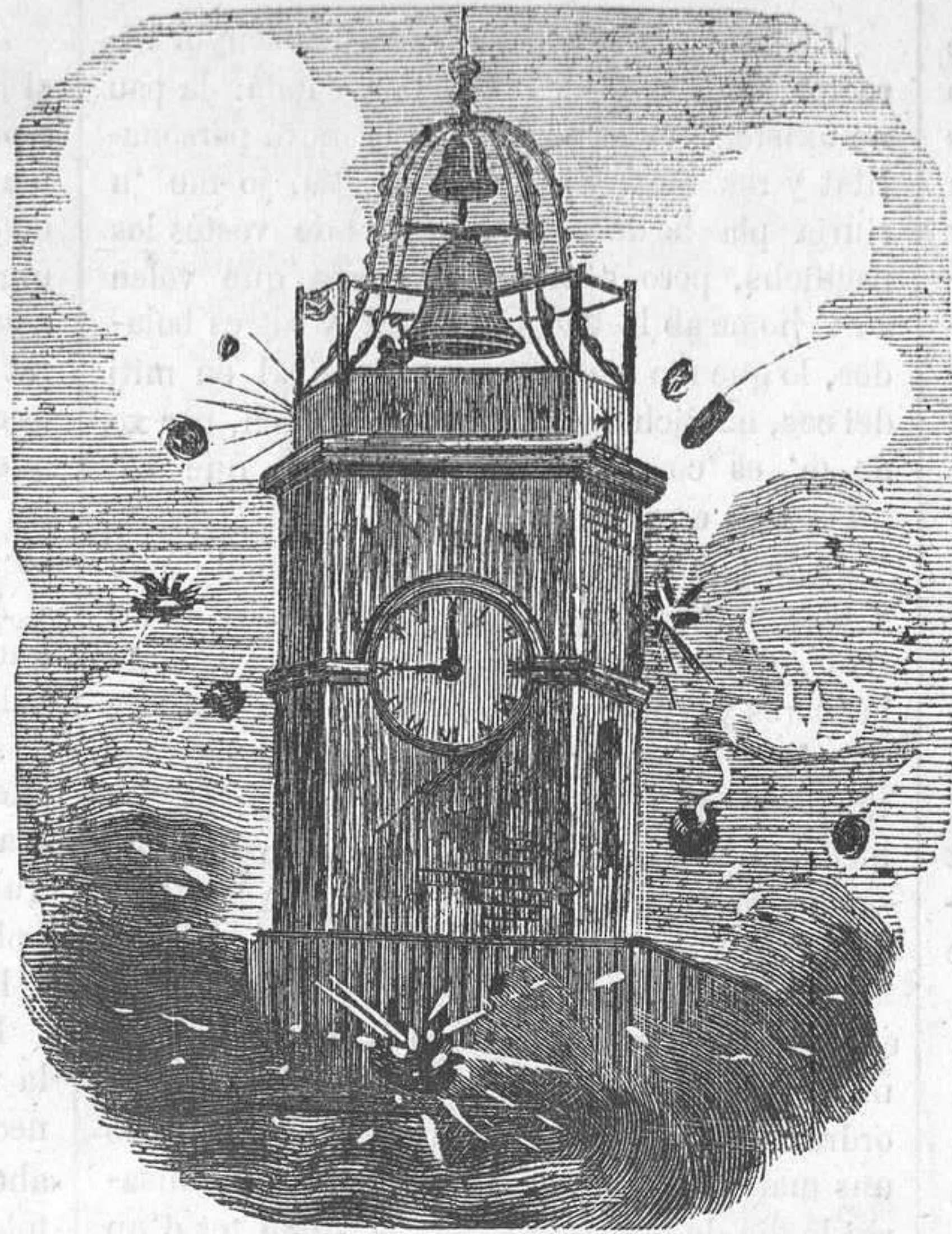

DONARÀ
UNA
BATALLADA
CADA
SEMANA.
SI SE 'N VENEN MOLTES
tocará á somatent.

SE VEN
A
2 QUARTOS
PER
TOT ARREU.
ADMINISTRACIO
Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGUE.

La guerra tal com la desitjaria **LA CAMPANA DE GRACIA**

—Traidor del dos de Desembre....
—Tiburó dels alemanys.....
—Té, vetaqui una estocada potsé un cop mort callarás.
—Té, vetaqui una caricia

com la que tu m' has donat.

—
¿No es vritat que si aixis fos,
L' Europa tindria pau?

CARTA
DE LA
GUERRA
AL DIRECTOR DE LA
CAMPANA DE GRACIA.

Molt senyor meu y respectable ciudadá, com li dirian sos correligionaris:
La indignació mes profunda es la que 'm

mou á dirigirli algunas paraulas per medi de la present carta. Fa molts dias que 'm ro-sego 'ls punys, que m' escabello y que fins intento apagar la teya (que vostés ne diuhen de la discordia) á causa dels molts impropers que de tots cantons se 'm dirigeixen. ¡La guerra! ¡Oh! ¡Las guerras, totas son civils! ¡Las guerras, son epidemias inventadas pels homens!... ¡Miserables insultadors! Si 'm cone-

guessen no 'm maltractarian del modo que ho fan, ni dirian aquestos disbarats. ¡Las guerras inventadas pels homens!... Fugi, home, fugi, que fins me fa venir ganas de riure pensar en eixa idea tant diabólica. ¡Qué pagarian ells de haber fet una cosa tant gran!... Pero la veritat esque encara ells habian de naixer quan jo ja existia. Preguntiu sino al Pare Etern. La gent es tant petita, que are ab l' aparició d' en Sun-

yer ha semblat qui sab que sortis. Donchs té d'entendre, senyor director, que avans d'en Sunyer d'ara, y molt avans de que 'l mon fos mon, ja jo habia fet un grapat de Sunyers. Deu volia fer massa l'home, jo ho vaig saber, y valentme de las circunstancias, vaig fer propaganda entre 'ls àngels inculcantoshi las ventatjas de la «guerra» á Deu. Los resultats, prompte 's varen tocar. Un dia, Deu s'estava molt tranquil á casa seva y com si tal cosa, ocupantse, segons vaig saber després, de fer lo mon ahont are vosté y sos germans viuhén, quan tot d'un plegat va sentir un gros petardo y uns crits que semblaba que 'l cel s'ensorrés. Era que una massa considerable d'àngels se acababa de sublevar al crit de *¡guerra á Deu!*... Hi hagué corredissas y tancament de portas, Deu va posá 'l cel en estat de siti y 'l resultat va ser que molts varen preferir anarsen á viurer al inférn; si senyor, si, tant era l'odi que tenian á tot lo que feya olor de sabre.

Si hagués vist l'Angel de la guarda, y lo Arcàngel san Miquel.... La bravesa del un es tant sols comparablá ab la d'en Gaminde y la del altre ab la del seu cabo, aquell que dona sustos.

Perdo tot aquet temps esplicantli la guerra d'allavoras, per demostrarli, com tres y dos fan cinch, que jo soch anterior als homens y que encara que no fos mes que pe 'ls anys que tinch, se 'm hauria de tractar ab mes consideració.

Sobre tot qui mes me carrega ab los ataques son vostés, los espanyols; una gent que ab prous feynas hauria de gosar á piular, crida y baladreja mes que 'ls suizos, que son los únichs que podrian estar queixosos ab mi perque no 'ls deixo estar tranquils. ¿Ab quin dret cridan tant? Valdria mes que 's cuidessen de casa seva. Al menos si jo he lograt introduhirme entre 'ls prussians y 'ls francesos, sé que no 'm farán quedar malament y que 'l ne goci anirá gras. Pero vostés... no son bons mes que per anar al África y encara ab permis dels inglesos, y quan no van al altra banda del estret, sols se cuidan de barallarse espanyols ab espanyols, sense que may 'ls passi pel cap recobrar á Gibraltar ni apoderarse del Roselló. ¡Raquítics!

Ja 'ls asseguro jo que 'ls faré ben pocas vi-sitas; ja 'ls prometo que tindran pau per molts anys, á no ser que logri fer guanyar á Napoleón, que si aixó arriba, ja 'ls faré passigollas.

En no sent aixis, sempre passaré de llarch, puig no tinch cap ganas de fer negocis com los de 'n Robert ab las cabras, ni de perdre los bous y las esquellas.

¿Veu, senyor director? La guerra d'are es un gust. Tant lo lacayo de César, com en Bismarck, han demostrat tenir talent y haber sabut aprofitar los coneixements que jo 'ls hi he donat. Y es clar, are tindrem una guerra, no decent, sino de de-mil-lions.

Conto, si no 'm surten malament los cálculs, que 'l negoci m'anirá be: si are m'equivocaba si que feya un barato de guerras civils y me 'n anava á casa á passar la vellesa.

Veig que vosté, tant enemich com es de mi, es un dels que mes me fa la guerra. ¡Ah gata, moixa! ¡Vaya un home mes pacífich! Calli, que també 'l farem del Congrés de la pau! ¿Ha vist quin atreviment va ser aquell? Si no arriban á ser en Mazini y en Garibaldi, jo estava ben gnarnida ab aquell congés. Afortunadament no 'm faltan relacions per tot arreu, y vaig poder lograr qu' alló acabés com lo rosari de l'Aurora.

¡La pau! ¿Ja sab lo qu' es la pau senyor Director? Jo li explicaré ben clá y catalá: la pau no existeix; es la negació de la meva personalitat y res mes. Si la pau existís, jo me 'n riuria pla be de tots los escrits de vostés los pacífichs, pero com cada vegada que volen fer l'home ab la Pau Universal y altres bolados, lo que fan es clavarme un punyal en mitj del cos, no dich cor perque no 'n tinch, per xo no m'es convenient que la guerra que se 'm fa siga en nom de la pau.

Jo lo que veig es que tothom diu mal de mi y tothom me festeja. Ab mi passa lo que ab los toros, que tothom ne diu mal y 'ls califica de bárbaros y repugnants, y casi sempre que hi ha *corrida* la plassa es plena de gom á gom. Tothom vol ser gent de pau, y per serho, lo primer que 'm dirigeix sos tiros, fa com vosté en son últim número: ¡GUERRA A LA GUERRA! ¡Vaya una gent de pau!

La Campana de dissapte 'm va fer molt mal efecte y 'm va causar un dessengany. Jo m'estaba molt tranquila á casa meva, donant ordre á la criada perque 'm preparés un llit ab uns matalassos plens de llaurer per descansarhi lo dia de la primera batalla, quan tot d'un plegat entran en Chassepot, l'Amstrong y fins en Berdan, y tots tristos y capficats, sense gosar á piular, me presentan lo número del seu periódich, ahont tanta guerra se 'm fa...

—¿Qu' es aixó? vaig dir tota assorada y creyantme de prompte que Napoleon habia agafat por y tenia ganas de firmar la pau.

—Senyora, va dir en Berdan, qu' es lo qu' are está mes be ab mi, sé 'us fa la guerra; mireu que diu aquest periódich... Y va llegir: ¡GUERRA A LA GUERRA! Sentir aixó y caurem lo casco, los rissos y fins la teya, va ser tot hú.

—¿Qui es aquet vil y miserable que aixis atenta á la meva soberanía?... vaig dir tota indignada y desitjant venjarme.

—Es la *¡Campana de Gracia!*...

—Que l'esquerdin...

—Ja ho está: las bombas d'en Gaminde li van fer l'esquerda.

—Be per en Gaminde. Que no toqui, donchs, si ja está esquerdada.

—Tampoch toca. Per altra part, qui 'ns fa la guerra no es la Capana del campaná, sino lo periódich que 's publica per commemorar las valentias de un tal general Bum-Bum.

—Donchs... que 'l denunciin.

—Ja ho está.

—Donchs, que 'l deixin estar. Ja m'ocuparé especialment d'aquest asunto.

Y obrant com vaig dir á n' en Berdan, li escrich eixa carta, que no es poch, per veurer si de vosté se 'n pot treurer encara algun partit.

Tingui, donchs, la bondat en lo successiu, de no mourer tant escandol ó sino li diré que l'olla diu á la paella que no 'l enmascari. Si volen ser homes de pau, comensin per no fer la guerra á la guerra, per no fer guerra als reys, per no proclamar lo dret d'insurrecció ó siga lo de fer la guerra als tirans, etc. etc. etc.

Jo ja sé que molts vegadas, á jutjar per las apariencias, no falta rahó á la gent que contra mi crida. Pero bé, vostés, los pacífichs, la gent vulgar, no saben la mitat de la missa.

A primera vista, veuran que la guerra, es una calamitat. Pero are jo 'ls hi diré: ¿perqué? Ja 'm sembla que 'm contestan: perque per mort d'ella los homens se destrossan com á feras, perque per mort d'ella se semblan de cadávres los camps.... ¡Gent petita!

¿No heu de morir aixis qu' aixis? Y donchs, si heu d'anar al altre mon ¿qué 'us té mes morir d'una bala que morir d'un atach d'asma ó de dolor als ronyons? Encara m'hauriau de demanar per mort de Deu, que 'us dongués una guerra cada dia. Tot es nu, morir com aquell qui diu de repent, ó morir á casa estirat com un ensa, ab la visita del capellanot que sempre t'está dient: ¡pensi en Deu! ¡vegi que va á morir!... ó bé la del notari que 't diu: ¿té res per testar?.... y 'ls plors de la familia etc. etc.

Al menos, morir en la guerra es una cosa que dona gust. Vé una bala, 't toca en lo cervell y bona-nit viola, adios mon que *si te visto no me acuerdo*.... Aixó te la ventatja de que ademés de morir ab gloria, un hom s'estalvia 'ls diners del funeral, perque d'aixó regularment se 'n cuidan los ajuntaments ó 'l govern, s'estalvia també 'ls amohinos de l' hora de la mort y molts altras cosas,

Dirá V. que de tots modos la guerra escursa la vida de molta gent.... Y be: jo no sé quina necessitat tenim de tant vehinat. Vagi per alli ahont vulgui, per tot arreu trobará gana, per totas parts trobará gent que li demana caritat. Velhi aqui, donchs, com la guerra pot disminuir lo número d'habitants que hi ha en lo mon, fent d'aquesta manera que 'ls que se 'n van deixin lloch á ne 'ls que hi queden.... Aixó sens perjudici de la bona costum qu' are hi comensat á introduir de fer anar als reys á la guerra. No 'ls en dich res de la gresca que 's mouria si en la qu' está á punt de comensar, en Napoleon hi deixava 'ls ossos. Sino que vostés, los de la pau, son tant maniatichs que ja comenso á tenir por de que m'ho enredin. Es clar, tant han cridat contra 'l nou Cesar, tant han fet correr que la Prussia guanyará, que ja comenso á tenir por de que m'esguerrin 'l marro. Jo prou li tinch parat 'l parany: veurém si 'm salvo ó m'arruino.

No hi ha com aquell diputat francés, que al rebre la noticia de la declaració de guerra, en lloch de fer discursos va dir: *¡Te la paraula 't canó!*.... Aquest fa per casa; si fos espanyol ja diria: ¡que se lo den!...

Jo prou ho tinch tot ben preparat. Fins penso ferhi treballar la ma del inglés y si puch la Russia y tot. Pero aixó si, necessito que los pacífichs no 's fiquin alli ahont los demanan. Jo hi arribat á un punt que ja no puch mes: aixó es un fastich, are mateix no 's mata ningú, ni 's gasta un xavo de pólvora. Haig de jugá 'l tot pe 'l tot, no té remey. Los corps están que 's desesperan y diuhén que se 'm menjarán viva si no faig de manera de dalshi morts; en Mefistófeles, Llucifer, Satán y altras bitxos no 'm deixan viurer un instant demanantme animas en pena, de gent que mori sense confessar ni combregar, y jo, senyor meu, haig de complir ab los meus compromisos ó del contrari 'm veuria en lo cas de fer suspensió de pagos y aixó no 'm convé.

Vosté posis en lo meu lloch y vegi en aquest cas que faria.... Desenganyis, Espronceda té rahó:

¿Que haya un cadáver mas, que importa al mundo?

Y després:

¿Qué es la vida? Una ilusion.

Ja veu com á pesar de ser tant terribla y tant fera, soch també dona de discussió.

Are, per acabar, diré que quan no 's fa cas de las rahons, se 'n ha de fer de las garrotadas. Vol dir aixó que si nos convencen ab lo que hi dit, y si per tot arreu segueixen novent-

me tanta gatsara, tinch ja resolt lo qu'haig de fer. Miri: á vostés 'ls enviaré uns quants anys mes de progressisme, als inglesos 'ls hi buscaré rahons ab los fenians, als italians 'ls hi enviaré en Garibaldi, etc. y aixís per l' estil posaré en moviment lo mon: ja ho acabaré tot aixó.

Respecte á vosté y á son periódich poca cosa tinch que dir.

Ab una companyia de la porra, un parell de cipayos, mitj soldat del batallo del tomaquet, un parell de denuncias cada semana y un auto de presó contra 'n Lopez (y si convé contra 'n Millé encara que no hi tinga res que veurer) ho arreglaré tot. Posis brau, fassi l' home si vol, que ja l' amansirá sa segura enemiga que no 'l pot veurer ni tragar,

LA GUERRA.

SET GATS.

Aquell morenet farrenyo tant guerrero y tant valent, que, burlantse de la gent, s' ha fet de la Espanya duenyo; que estudiant tot lo que pensa no pensa lo que estudia, y, dit de passada sia, en politica es un ensa com molts d' altres que 'n tenim....
es en Prim.

Aquell unionista pur que *amich* fou de la Isabel, que porta en los ulls un vel y may veu lo sol d' ahont surt; qu' es Regent y no regenta, que mana, mes no disposa, que fóra sa vida sosa si no percibís la renta pera fe 'l paper de Tano...
es en Serrano.

Aquell que no sé lo qu' es, pero qu' es Embaixador, que ha trovat la mina d' or en territori francès; y que buscant la bonansa, segons diuhen malas veus, ha posat nostra honra als peus del emperador de Fransa, tan sols per batxillejá...
es don Salustia.

Aquell tant franch y tant can que ajuda á tirar la serra, que ha vingut á pescá en terra lo que no ha pescat al mar; que ha dat mes graus á sa gent que péls porta en las patillas, y ha pujat á deu mil millas lo buf del polítich vent que á la nau tant fort no apreta....
es en Trompeta.

Aquell magre, un poch lletxot, que s' assenta en lo banch blau, que vol ser home de pau y es sanyut y rabiosot; que furiós com la pantera, fent ganyotas, esgarrapa los drets humans, ab la capa del ordre que ell sol altera ab sa ploma que 'ns aplasta....
es en Sagasta.

Aquell tant gros y barbut que sembla de vi una bóta, que un jorn volgué y are assota al poble; que ha sostingut per las tribunas y plassas

la idea de la República, y qu' are ja es cosa pública que vengué al poble ab sas trassas, mentint y fent l' embustero....
es en Rivero.

Aquell magre, hom' de talent; aquell sabi economista que fins ha perdut la pista al deute que va creixent; que va cap á la ruina pera ferse aixi immortal; ¿sabeu qui es eix mortal, eixa punxaguda espina que 'ns deixarà en camisola?

En Figuerola.

Y en fi; aquesta es la gent noba que 'ns ha portat la gran ditxa del forat en una mitxa y de la lluna ab un coba. No cregueu pas sos consells: sas paraulas son enganys que portan á mil paranys al poble que creu en ells. Lliurense, homes honrats, que son set gats.

E. SEITNES.

BATALLADAS.

Segons diu un periódich andalús, las ametralladoras alemanas son unas grans locomotoras, que com los barcos de guerra, portan una bateria á cada cantó. Lo maquinista dona vapor á la locomotora y allavoras ella tota sola 's posa á caminar; quan arriba á certa distancia se atura y dispara un canó insignificant que te en la part anterior. Aixó es fet ab lo propósit d' enganyar al enemich, que al pensarse que las ametralladoras consisteixen tant sols en un canó, es de creurer que adelantará ab lo propósit de apoderarse de la máquina de guerra.

Allavoras aquesta presenta al enemich un dels costats y ¡Brum! li envia una andanada capás d' omplir tota una sabata de morts y ferits. Després la máquina presenta l' altre costat y repeteix la mateixa funció. En acabat, presenta l' esquena al enemich, se posa en moviment y s' entorna al punt de ahont ha sortit com si res hagués fet y cap plat ni olla hagués romput.

Si Napoleon retira las tropas de Roma, com sembla que aixís ho fa, ¿cóm ho farà lo infalible Pio IX?

Si darrera de la tropa te de tocá 'l dos ell, será que Deu vol saber fins ahont arriba la seva mansedumbre y resignació.

Pero si s' aguanta en Roma y pot resistir las embestidas dels italians, allavoras será que Deu protegeix la bona causa y que may abandona al jefe de l' iglesia.

Aquesta gent sempre queda be y per tot troba sortidas.

Eu Sunyer y Capdevila está de baixa: éll no vol que hi hagi cap Deu y are n' han sortit dos mes: un Deu de las batallas pels francesos y un altre pels prussians.

Vegin l' altre dia quin' una de mes crespa ne varen fer correr. Deyan... ¡assombrintse!... que 'n Prim habia presentat la dimissió. ¡En Prim anarsen del ministeri!... ¿Estem boigs? Fugin, homens: en Prim no 'ns lo treyem de sobre ni ab fum de sabatots.

Napoleon surt lo dijous.... Napoleon surt lo dissapte.... Napoleon ha aplestat sa sortida fins al dilluns... Napoleon sortirá lo dimecres... ¿En que quedém? ¿Quan surt Napoleon? Si li es tant dificil lo tornar de la guerra com l' anarhi ¡ja está ell ben posat!...

Sembla que 'ls francesos se tornan boigs buscant farratje y caballs. Los prussians no tenen aquets mals de caps, puig segons noticias qu' hem rebut pel telégrafo que 'n Napoleon no vol que funcioni, han acordat desterrar lo caball y usar lo velocípedo.

No es pas res lo de Napoleon. No mes volia la Bélgica y 'l Luxemburgo,

En cambi donaba á la Prussia llibertat per constituir la unitat alemana, sino que 'l rey Guillem, sens dupte perque deu pensar que perque la Alemania sigui una, ja 'n téprou ab en Bismark, va retxassar las proposicions indignas de Napoleon.

Velshi aqui 'l secret de la guerra. *L'honor de la Fransa, l' amor á la patria, la gloria nacional* y altrás mondonguillas, no son mes que frases vuydas, inventadas pels que d' ellas treuhen profit.

A mes dels molts metjes que han sortit cap á la guerra, també s' han posat en camí molts fusters. L' objecte del govern prussia, qu' es qui 'ls demana, es ferlos dedicar á la confecció de camas y brassos de fusta á fi de no desmembrar l' exercit.

¡ESCOLTAM POBLE!

Per mort de dos monarcas—tempestas sobrevenen;
Dos hostes molt feixugas—caminan á lluitar;
Y, al darse la batalla,—los fills del valent poble
pel roy donan la sanch.

D' un Gesar son capritxos—que fan naixer la lluita,
La causa n' es ma patria,—la terra de'ls valents.
Per ella are 's barallan—dos pobles, que d' Espanya
tots dos volen ser reys.

Si Fransa pert, la Prussia—servey vindrá á exijirnos,
Si Fransa guanya, ovelas—serém de Napoleon.
¡Ja sols resta á ma patria—que miri la contenda,
y, ¡visca 'l vencedor!

¡Espanya! ¡Pobra Espanya!—¡La de los feixugs homens:
¿Fins á qui 'n punt n' arriba—l' escarni pera tu?
¿Aixis vilipendiada,—seus honra y escarnida
rebatas ton enuig?

Las sombras de 'n Padilla,—de 'n Bravo y Maldonado,
De 'n Riego la memoria—las recordar aixis?
¡D' est modo rentas l' honra,—que creyas deshonrada
per tants y tants butxins?

Un trono destrossares—senyal d'escarni y befa;
Los seus dossers cremares—al nóm de llibertat,
Y á sobre de las cendras—qu' 'encar' calor donaban
¡nou trono vas alsar!...

Vacanta la corona—cercares una testa,
Ansiosa, per Europa—per proclamarla rey;
Y tots los teus esfosos—que fe es, rebaixante,
no n' han servit per res...

Braganza 't dona mico,—Ahosta ab ell s' iguala,
De Génova 't desaira,—¡ningú ser ton rey vol!
Per tot trobas la befa!—Espanya, patria mia:
¿ahont para ton honor?

Tant sols una esperansa—que mort per si mateixa;
Grandosa miserab a,—que 'l cor sempre l'escup;
Una honra mal ferida;—un nom tot ple d'escarni,
un porvenir que fuig!

Si avans á tota Europa,—sas lleys tu li dictabas,
Avuy, ab las cadenas,—ab que 't tenen esclau,
Devant d' un rey perjuro—n' abaixas la tua testa,
y 't fa obehir..... ¡mal llamp!

¿Fins quan serás vensuda—¡oh Espanya, patria mia?
¿Qui 'n jorn prenent l' espasa—renaixará 'l teu cor?
¿Fins quan serás joguina—de Cesars envejosos?
¿quan trobarás conhort?...

Fins que los fills del poble—ab sanch reguin la terra;
Fins que la lluita empreugan—al crit de ¡fora reys!
Fins qu' una vida 't donguin—á cambi de tas vidas,
y 't fasses tu la lley!

PAU BULLANGA.

BATALLADAS.

Una pregunta.

Ab las ametralladoras de Napoleon, ¿qui surtirá mes ametrallat: los prussians ó l' Imperi? Jo crech que 'l segon. Lo príncep si que si per cas podrá ben dir que *dels pecats dels pares los fills ne surten jeperuts.*

Fernando de Portugal diu que será rey d' Espanya ab la condició de que sa esposa siga tinguda per reyna. Si ha de ser reyna del cancan, estem conformes.

En Rivero vol passar una circular als gobernadors porque fassi que 'ls pobres en lloch de demanar una gracia de caritat, demanin una gracia de rey. Caritat encara se 'n troba, pero rey, ni ab una ullera de llarga vista!

Busea 'n Prim rey per Espanya,
y encara no 'n ha trobat;
vaja, vaja dexiu correr,
que per are ja ha fet tart.

Un periódich francés diu á n' en Prim general d' un exercit de castanyolas y panderos. Está bé. Ja 'ls hi asseguro jo qu' entre 'ls panderos y las castanyolas de 'n Prim y 'ls esmolets d' en Napoleon, l' Europa está ben posada.

—De resultas d' una escaramussa han mort deu francesos.

—Deu mil deu voler dir, qu' are tot va en gran.

—No senyor, no mes deu.

—¡Deu! Aixó es que 's va perdre alguna bala.

Totas las moscas tenen set y 'ls mosquits beuhen tabaco. Are 'n Prim vol demanar esplicacions al govern francés, ab motiu de no habernos tractat gaire be lo senyor Grammont en una de sas últimas circulars. No sabem si aquesta vegada l' habilitat del senyor Olóza-ga podrá fer que 'l senyor Grammont s' hagi equivocat.

Un telégrama diu que si no venen las esplicacions satisfactorias que 'l govern desitja, lo embaixador se retirará. Aixó si que no ho crech, ni que m' ho jurin. Tot de seguit renunciará l' Olóza-ga ls' 50,000 napets de cada any

A NAPOLEON.

¡Oh, tu l' antich president
qu' á tos germans ne vengueres,
y que t' ambició are 't porta

á posá l' Europa en guerra!
Assegurat be en lo trono,
mira que já bamboleja,
y ab los vents de ton orgull
facil es que vagi á terra.
Tu veus lo poble gojos
y enganyarlo encara 't pensas,
mes, miral be, que t' aclama
tot cantant la *Marsellesa*.
Y si sos germans li matas
y per desgracia... ensopegas,
veuras com de tos vasalls
lo noranta tres s' aixeca.
Vesten, vesten cap á Prussia
ves que la fossa es oberta,
mira be ahont posas los peus,
que ja tremola la terra;
mirau be, que si á dins caus
ja may mes no te n' aixecas.

LE BARRIÉ

BATALLADAS.

L' altre dia vaig sentir lo següent diálech:

—¿Sabs en Pere? Ja es mort.

—¿Aquell qu' habia mort á na 'n Roch?

—Si.

—¿Cóm ha de ser! Vetaqui donchs que si ell habia mort á n' en Roch, lo qu' es are l' un y l' altre ja estant en..... *guerras.*

—Be, noy deixat de ressucitar recorts. Morts son tots dos, ab aixó que Deu los hagi ben perdonat y que descansin en..... *guerra.*

—Ah, si, noy. Mira: aqui *guerra* y després gloria.

Los prussians totas se las pensan. Perque no 'ls puguin agafar 'ls espías, me 'ls enfilan en uns globos aereostátichs, y aixis poden saber com está lo campament dels francesos. Seria de desitjar que l' astut Napoleon inventés una ametralladora *aerea.*

Proposo, encara que l' idea no sigui meva, que s' estableixi un servey de noticias de la següent manera.

Se posa un canó cada tantas passas y aixó 's va fent fins que la bateria arriba al teatro de la guerra. La noticia que 's vol donar s' escriu en un paper y 's fica dins d' una bala vuyda. Se carrega lo canó número *hu* ab la bala que conté 'l parte, y.. ¡Bum! se dispara y la bala va á parar al canó número *dos*; lo encarregat de aquesta pessa fá lo mateix y... ¡Bum! la bala va á ne 'l número *tres*... y aixis consecutivamente, fins que la noticia arriba al últim canó ó estació.

Donchs vosté, senyor Napoleon no mes volia la Bélgica y 'l Luxemburg y per obtenir aquestas duas frioleras, tractava d' unirse ab la Prussia ab qui fa veurer que 's baralla tant?

Be, home be, tot es bo saberho.

¿Y demá ab qui s' aliará per veurer si pot allargar las fronteras del Sud fins al Ebro? Pero..... ¡recordis del Bruch!

Contan d' Espanya, qu' hi habian uns, que tant mal gobernaban, que á ne 'l poble fuetejaban y feyan tot quan volian. Com á befa, dir solian, tot ficant gent al ponton:

—¿Hi ha algú mes dolent al món, que tingua la gent mes mansa?...

Quan, girant los ulls á França varen veure' á Napoleon.

Aquesta nit s' estrena en lo teatro del *Prado Catalan* una joguina escrita per un company nostre, que s' titula: CINCH MINUTS FORA DEL MON.
¿Eh, que 's nou lo titol?

Donchs hi ha cosas que encara son mes novas. Res, vaginhi, que 'ls prometo que riu-ran.

¡Ah! ¡Que m' descuidaba del millor!

Inmediatament despres de la representació, la joguina s' posará en venta; de manera que casi 'ls puch assegurar que demá demati no trobarant exemplars á casa en Lopez, á qui pertany exclusivament la propietat literaria y musical de la obreta.

¡Ey! Per xo espavilintse. ¡Mirin que no se n' han tirat mes que 5000!

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

Le Barrié. Barcelona. Va.—N. A. y P. Cardona. No se admiten suscripciones. Entiéndase V. con algun amigo.—Filomena Rodons. Barcelona. Als peus de vosté.—El farsante. Idem. No puede insertarse.—Joan Palanca. Id. La poesia no va. Si m' envia la solució de la xarada li posaré.—Antonio Pica. Id. No se puede insertar.—E. Seitnes. Id. L'altra poesia no pot anar. Lo pensament es bonich. Si la vol torná á fer llegeixi avans «El Diablo Mundo» de Espronceda.—P. Rosella. Id. No 's pot insertar.—P. G. Id. Lo mateix li dich.—Llorens Piteus. Id. No 's pot posar.—El Cocodrilo: Id. Id.—Joan. Pacarius. Id. Id.—Jamalaja Moro. Id. No escrigui sobre uns assumptos tant baladis. Enviñi alguna altra cosa.

La Correspondencia al Director ó al Administrador de la *Campaña de Gracia.*

Solució á la Xarada del número passat.

La Xarada es *can-di-da-to*,
can-di-da-to vol en Prim,
y encar que mil anys vivim,
no trobará *can-di-da-to.*

PERE PAU.

ANUNCIS.

LA PASSIÓ POLÍTICA.

TRAGI-COMEDIA SATÍRICA É HISTÓRICA EN QUATRE ACTES Y CINZE QUADROS.

strepitosament aplaudida en lo Teatro dels Camps, Elíseos.

Un quadern en quart de 32 planas á duas columnas ab un grapat de ninots y ab totas las campanillas.

Preu 2 rals.

En la llibreria de Lopez, Rambla del Mig, núm. 20 y demés principals de Barcelona.

S' envian també pel correu mediant l' envió de cinch sellos de franqueig.

¿Saben la PASSIÓ POLÍTICA? Donchs ja s' ha venut tota la primera edició y ja s' está acabant la segona. Sinó s' espavilan, quan ne voldrán no 'n trobarán.

Vaja, home, ¿qué fá? Fiquis la CAMPANA á la butxaca y vagi corrents á comprar la PASSIÓ POLÍTICA.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.—Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.